

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 537

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 25 iulie 2003

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
312.	— Lege privind producerea și valorificarea legumelor de câmp.....	2-4	
447.	— Decret pentru promulgarea Legii privind producerea și valorificarea legumelor de câmp.....	4	
★			
357.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.....	5-8	
500.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	9	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 233 din 5 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18			
		alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare	9-11
		Decizia nr. 240 din 5 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată.....	12-14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		2.745. — Ordin al ministrului culturii și cultelor privind instituirea procedurii de administrare specială la Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” — S.A.	15
★			
		Rectificări.....	16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind producerea și valorificarea legumelor de câmp

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezenta lege reglementează politica agricolă în domeniul legumiculturii, privind producerea și valorificarea legumelor de câmp în condițiile organizării comune de piață.

Art. 2. — Dezvoltarea durabilă a legumiculturii în România are în vedere funcțiile economice, ecologice și de sprijinire a activităților din zonele rurale.

Art. 3. — Organul de specialitate al administrației publice centrale care asigură reglementarea și implementarea strategiilor și politicilor în domeniul legumiculturii este Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului.

Art. 4. — Politica agricolă în domeniul producerii și valorificării legumelor, pepenilor și ciupercilor cultivate are în vedere următoarele obiective:

a) dezvoltarea durabilă a exploatațiilor agricole de profil, prin ameliorarea sistemelor de producere și profit ale producătorilor agricoli;

b) diversificarea producției din punct de vedere cantitativ și calitativ, pentru satisfacerea nevoilor consumatorilor;

c) întărirea organizatorică a pieței produselor, în sensul repartizării echitabile a veniturilor între producători, procesatori și comercianți;

d) elaborarea strategiilor consolidate și a politicilor structurale, în colaborare cu organizațiile profesionale și interprofesionale și cu autoritățile administrației publice locale și centrale;

e) construcții instituționale pentru aplicarea mecanismelor de reglementare a pieței;

f) antrenarea cercetării și a învățământului în sprijinirea fermierilor legumicultori.

Art. 5. — (1) În sensul prezentei legi, legumele de câmp au următoarele sisteme de cultură:

a) producerea legumelor în câmp, în spații protejate cu mase plastice și în răsadnițe;

b) producerea pepenilor;

c) producerea răsadurilor;

d) producerea semințelor de legume;

e) producerea ciupercilor.

(2) După direcțiile de valorificare, producția de legume de câmp are următoarele destinații:

a) consum în stare proaspătă;

b) prelucrare industrială.

(3) Criteriile de clasificare a legumelor de câmp se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAPITOLUL II

Producerea legumelor de câmp

Art. 6. — (1) În România, cadrul ecologic oferă condiții climatice naturale favorabile, care necesită zonarea speciilor legumicole.

(2) *Zonarea speciilor legumicole* reprezintă aprecierea de ansamblu a factorilor climatici, edafici, economici, sociali și de protecție a mediului, care să permită delimitarea teritorială și amplasarea speciilor, a soiurilor și hibrizilor în zonele cele mai favorabile.

(3) Delimitarea zonelor și actualizarea lucrărilor de zonare și microzonare a speciilor de legume se efectuează de către Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, împreună cu Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și institutele de specialitate din domeniu.

(4) Colectivele de specialiști pentru delimitarea zonelor legumicole se stabilesc prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului.

(5) Zonele favorabile pentru cultura legumelor de câmp se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 7. — (1) Terenul cultivat cu legume de câmp are categoria de folosință „teren arabil”.

(2) Fac parte din categoria de folosință „teren arabil” și suprafețele ocupate cu răsadnițe, tunele provizorii, solarii-tunel, solarii cu acoperiș în pantă, individuale sau bloc, acoperite cu materiale plastice.

Art. 8. — (1) În exploatațiile agricole se admit la plantare genurile, speciile și soiurile legumicole stabilite de Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Categoriile biologice de semințe și material săditor folosite în cultura legumelor de câmp sunt următoarele:

a) sâmbânța de prebază;

b) sâmbânța de bază;

c) sâmbânța certificată;

d) sâmbânța hibridă.

(3) Producerea, prelucrarea și/sau comercializarea semințelor și a materialului de plantare se realizează de agenți economici, persoane fizice sau juridice, autorizați în condițiile legii.

CAPITOLUL III

Condițiile de securitate și calitate a legumelor de câmp, pepenilor și ciupercilor cultivate

Art. 9. — Legumele de câmp, pepenii și ciupercile cultivate, destinate comercializării în vederea consumului uman în stare proaspătă, se supun standardelor de calitate, care dobândesc caracter de obligativitate.

Art 10. — (1) Standardele de calitate se aplică în toate etapele comercializării pe filiera de produs, din momentul părăsirii zonei de producție.

(2) Legumele de câmp, pepenii și ciupercile cultivate, destinate consumului uman în stare proaspătă, circulă însoțite de certificat de conformitate cu standardele de calitate pe filiera de produs, eliberat de organizația producătoare sau de stația de ambalare.

(3) Legumele de câmp circulă fără certificat de conformitate în următoarele situații:

a) produsele oferite de către producători spre livrare sau comercializare, la centrele de sortare și condiționare;

b) produsele livrate către fabricile de prelucrare industrială;

c) produsele destinate consumului propriu.

Art. 11. — Legumele de câmp destinate prelucrării industriale vor fi însoțite de certificat de destinație industrială.

Art. 12. — (1) Formularele-tip și modul de utilizare pentru certificatul de conformitate și certificatul de destinație industrială se stabilesc prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului.

(2) Legumele, pepenii și ciupercile cultivate, comercializate în stare proaspătă sau procesată, destinate consumului uman, se supun controlului de conformitate cu normele de calitate.

(3) Controlul se face prin sondaj, prin prelevarea de probe, în toate etapele de comercializare pe filiera de produs, de către Inspekția de stat pentru controlul tehnic în producerea și valorificarea legumelor și fructelor.

Art. 13. — (1) Analiza produselor privind conținutul în reziduuri de pesticide, arseniu, metale grele, azotați și alte substanțe utilizate pentru protecția plantelor, fertilizatori este obligatorie pentru producătorii de legume de câmp, pepeni și ciuperci cultivate.

(2) Procedurile și responsabilitățile eșantionării pentru determinarea de reziduuri de pesticide și contaminanți la legumele de câmp, pepeni și ciuperci cultivate se efectuează de laboratoarele acreditate, în condițiile legii.

(3) Agenții economici, persoane fizice sau juridice, pot înființa laboratoare pentru analiza conținutului în contaminanți la legume, pepeni și ciuperci cultivate, cu condiția acreditării acestora, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 14. — Se interzice comercializarea legumelor, pepenilor și a ciupercilor cultivate în stare proaspătă sau procesată, destinate consumului uman, care conțin reziduuri de pesticide, arseniu și metale grele, azotați sau alte produse, care depășesc nivelurile maxime admise prin actele normative în vigoare.

Art. 15. — Deținătorii terenurilor agricole cultivate cu legume, pepeni și ciuperci sunt obligați să țină evidența tratamentelor utilizate pentru protecția plantelor, fertilizare, tratarea solului sau a depozitelor și a mijloacelor de transport.

Art. 16. — Stabilirea conformității calității legumelor, a pepenilor și ciupercilor cultivate în stare proaspătă, destinate consumului uman, pe filiera de produs, se realizează de către Inspekția de stat pentru controlul tehnic în producerea și valorificarea legumelor și fructelor, denumită în continuare *I.S.C.T.P.V.L.F.*, organizată ca direcție în cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, cu structuri în cadrul direcțiilor generale pentru agricultură și industrie alimentară județene și a municipiului București, care se aprobă prin ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului, cu încadrare în cheltuielile de personal și în numărul maxim de posturi aprobate.

Art. 17. — Atribuțiile principale ale *I.S.C.T.P.V.L.F.* sunt următoarele:

a) verifică aplicarea tehnologiilor de cultură;

b) efectuează la producătorii agricoli și în piețele angro controlul privind sortarea, ambalarea, etichetarea, depozitarea legumelor, pepenilor și a ciupercilor cultivate, potrivit standardelor de calitate în vigoare;

c) verifică conformitatea legumelor, pepenilor și a ciupercilor cultivate cu standardele de calitate pe filiera de produs;

d) controlează loturile de legume, pepeni și ciuperci cultivate, în stare proaspătă sau procesată, destinate exportului sau provenite din import, privind condițiile de securitate și calitate a acestora;

e) verifică certificatul de conformitate și certificatul de destinație industrială;

f) constată săvârșirea contravențiilor și aplică sancțiunile prevăzute de prezenta lege.

Art. 18. — Sumele încasate de *I.S.C.T.P.V.L.F.* din amenzi și prestări de servicii se varsă la bugetul de stat.

Art. 19. — (1) Prelucrarea industrială a legumelor și a ciupercilor cultivate în scop comercial se face în unități de producție, conform reglementărilor în vigoare.

(2) În sensul prezentei legi, *unități de producție* sunt unitățile care prelucrează, depozitează, condiționează și transportă legumele, ciupercile cultivate și produsele rezultate prin prelucrarea industrială a acestora, destinate consumului uman.

Art. 20. — (1) Prin prelucrarea industrială a legumelor și ciupercilor de cultură se obțin următoarele produse:

a) conserve de legume în apă;

b) conserve de legume în bulion;

c) conserve de legume în oțet (acidifiate);

d) conserve de legume în ulei;

e) sucuri condimentate;

f) conserve de legume concentrate;

g) legume deshidratate, fulgi, făinuri;

h) produse concentrate deshidratate;

i) conserve dietetice de legume;

j) legume conservate prin lactofermentație;

k) legume conservate prin sărare;

l) sucuri și nectaruri de legume;

m) produse expandate din legume;

n) bulion;

o) pastă de tomate.

(2) Definirea și caracteristicile produselor prevăzute la alin. (1) se reglementează prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Art. 21. — Producătorii și comercianții de produse industrializate din legume și ciuperci cultivate sunt obligați să țină evidența acestora, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 22. — Etichetarea pentru comercializare a legumelor, pepenilor și ciupercilor cultivate, în stare proaspătă, ambalate, precum și a produselor industrializate din legume și ciuperci cultivate se face conform legislației în vigoare.

Art. 23. — (1) Produsele industrializate din legume și ciuperci cultivate se supun controlului de conformitate cu standardele de calitate care dobândesc caracter de obligativitate pe filiera de produs, precum și controlului de identitate.

(2) Definirea controlului de conformitate și a controlului de identitate se stabilește prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAPITOLUL IV

Sancțiuni

Art. 24. — Încălcarea dispozițiilor prezentei legi atrage răspunderea civilă sau contravențională, după caz.

Art. 25. — Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea prevederilor art. 9, cu amendă contravențională de la 15.000.000 lei la 20.000.000 lei;

b) nerespectarea prevederilor art. 21, cu amendă contravențională de la 20.000.000 lei la 40.000.000 lei și retragerea produselor de pe piață;

c) nerespectarea prevederilor art. 10 alin. (1) și (2), art. 22 și ale art. 23 alin. (1), cu amendă contravențională de la 40.000.000 lei la 60.000.000 lei;

d) nerespectarea prevederilor art. 13 alin. (1), cu amendă contravențională de la 80.000.000 lei la 100.000.000 lei și confiscarea produselor de pe piață;

e) nerespectarea prevederilor art. 15, cu amendă contravențională de la 130.000.000 lei la 150.000.000 lei.

Art. 26. — Sancțiunile prevăzute la art. 25 se aplică atât persoanelor fizice, cât și persoanelor juridice.

Art. 27. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute de prezenta lege se fac prin proces-verbal încheiat de organele de control abilitate din cadrul

Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, potrivit atribuțiilor ce le revin prin lege.

Art. 28. — Prevederile prezentei legi, referitoare la contravenții, se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 29. — Condițiile de producere și valorificare a legumelor, pepenilor și ciupercilor cultivate, în stare proaspătă sau industrializată, normele de comercializare, precum și alte măsuri se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi, aprobate prin hotărâre a Guvernului, la inițiativa Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, cu avizul Ministerului Sănătății, al Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Integrării Europene, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

Art. 30. — Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 8 iulie 2003.
Nr. 312.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii privind producerea și valorificarea legumelor de câmp**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind producerea și valorificarea legumelor de câmp și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 iulie 2003.
Nr. 447.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002
privind regimul străinilor în România**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 27 decembrie 2002, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 5, litera a) va avea următorul cuprins:

„a) numărul permiselor de muncă ce pot fi eliberate străinilor pentru încadrarea în muncă, stabilit conform prevederilor legislației privind permisele de muncă;“

2. La articolul 5, după litera c) se introduce litera c¹) cu următorul cuprins:

„c¹) cuantumul sumelor reprezentând mijloacele corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât și pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către alt stat, prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. c);“

3. La articolul 6, după alineatul (1) se introduce alineatul (1¹) cu următorul cuprins:

„(1¹) Cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene și ale Spațiului economic european li se poate permite intrarea pe teritoriul României fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. c) și d).“

4. La articolul 6, alineatele (2) și (3) vor avea următorul cuprins:

„(2) Străinilor care staționează în zonele de tranzit internațional ale aeroporturilor, în zonele de tranzit la frontiera de stat sau în centrele de cazare care au regimul zonei de tranzit ori pe navele sau ambarcațiunile ancorate în porturi maritime și fluviale nu li se aplică prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la condițiile de intrare și de ședere a străinilor pe teritoriul României.

(3) Intrarea străinilor pe teritoriul României se poate face prin orice punct de trecere a frontierei de stat deschis traficului internațional de persoane.“

5. La articolul 8 alineatul (2), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) au încălcat anterior, în mod nejustificat, scopul declarat la obținerea vizei sau, după caz, la intrarea pe teritoriul României;“

6. La articolul 8, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Măsura nepermitterii intrării în România se motivează de organele poliției de frontieră și se comunică imediat persoanei în cauză și Direcției relații consulare din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.“

7. La articolul 9, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care părăsirea imediată a punctului de trecere a frontierei de stat de către străinul prevăzut la alin. (1) nu este posibilă, organele poliției de frontieră pot lua măsura cazării acestuia într-un spațiu sau loc amenajat în acest scop în zona de tranzit, pus la dispoziție de administratorul punctului de trecere a frontierei, până la încetarea motivelor care fac imposibilă plecarea acestuia, dar nu mai mult de 24 de ore de la data cazării.“

8. La articolul 13 alineatul (1), litera e) se abrogă.**9. La articolul 20, litera b) va avea următorul cuprins:**

„b) *viza de tranzit*, identificată prin simbolul B sau prin simbolul B/CL, când este viză colectivă;“

10. La articolul 20 litera c), punctul (ii) va avea următorul cuprins:

„(ii) *turism*, identificată prin simbolul C/TU sau CL/TU, când este viză colectivă;“

11. La articolul 20 litera d), după punctul (viii) se introduce punctul (viii¹) cu următorul cuprins:

„(viii¹) *viza diplomatică* și *viza de serviciu*, identificată prin simbolul DS;“

12. La articolul 20, literele e) și f) se abrogă.**13. La articolul 23 alineatul (3), litera d) va avea următorul cuprins:**

„d) *afaceri* — pentru străinul care intenționează să călătorească în România în scopuri economice sau comerciale, pentru contracte ori tratative, pentru învățarea sau verificarea folosirii și funcționării bunurilor achiziționate ori vândute în cadrul contractelor comerciale și de cooperare industrială, precum și pentru străinul care este sau urmează să devină asociat ori acționar al unei societăți comerciale din România;“

14. La articolul 24 alineatul (1), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) *desfășurarea de activități comerciale* — străinilor care sunt sau urmează să devină acționari sau asociați cu atribuții de conducere și administrare a unor societăți comerciale din România;“

15. La articolul 30, după alineatul (1) se introduce alineatul (1¹) cu următorul cuprins:

„(1¹) Misiunile diplomatice și oficiile consulare ale României din străinătate pot acorda viza de scurtă ședere, fără aprobarea prealabilă a Ministerului Afacerilor Externe, străinilor care nu au nevoie de viză pentru a intra pe teritoriile statelor membre ale Uniunii Europene.“

16. La articolul 30, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În vederea aprobării acordării vizei de scurtă ședere pentru străinii proveniți din statele incluse în lista prevăzută la art. 36 alin. (2), precum și a vizei de lungă ședere, Direcția relații consulare din cadrul Ministerului Afacerilor Externe solicită, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 40 alin. (2), avizul Autorității pentru străini, în care se precizează dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 27 alin. (2) lit. a) și b). Avizul Autorității pentru străini se emite în termen de 30 de zile de la primirea solicitării Direcției relații consulare.“

17. La articolul 32, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Decizia de anulare sau, după caz, de revocare a vizei se comunică străinului, în scris, împreună cu motivele care au stat la baza acesteia, de către misiunea diplomatică sau oficiul consular care a acordat viza, atunci când

solicitantul se află în străinătate, de către organele poliției de frontieră, atunci când acesta se află în punctul de trecere a frontierei de stat, și de către Autoritatea pentru străini, prin dispoziția de părăsire a teritoriului prevăzută la art. 80, atunci când cel în cauză se află în România. De la data comunicării, anularea produce efecte retroactive, iar revocarea produce efecte numai pentru viitor.“

18. La articolul 35 alineatul (1) litera d), punctul (iii) se abrogă.

19. La articolul 40 alineatul (1), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) soțul/soția și părinții străinului care se află în posesia unui permis de ședere în România, cu condiția ca acesta să fie valabil cel puțin 90 de zile de la data acordării vizei de intrare;“

20. La articolul 40 alineatul (1), se introduce litera c) cu următorul cuprins:

„c) străinul al cărui părinte este cetățean român.“

21. La articolul 43 alineatul (2), litera b) va avea următorul cuprins:

„b) dispun de fondurile necesare desfășurării activității, în valoare de cel puțin 70.000 euro, în cazul în care urmează să devină acționari, și 50.000 euro, în cazul în care urmează să devină asociați într-o societate cu răspundere limitată;“

22. La articolul 44, alineatul (1) se abrogă.

23. La articolul 44, alineatele (2) și (5) vor avea următorul cuprins:

„(2) Viza de lungă ședere pentru angajare în muncă se acordă străinilor pe baza avizului Oficiului pentru Migrația Forței de Muncă și al Autorității pentru străini.

.....
 (5) Viza de lungă ședere pentru angajare în muncă se eliberează și străinilor lucrători transfrontalieri în România.“

24. La articolul 45 alineatul (2), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) dovada mijloacelor de întreținere, în cuantum de 250 euro lunar, pentru întreaga perioadă înscrisă în viză, cu excepția străinilor bursieri ai statului român, a străinilor cu un ascendent care a avut sau are cetățenie română și a situațiilor când, pe bază de reciprocitate, s-a stabilit altfel;“

25. La articolul 47, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) dovada calității de reprezentant al unei organizații religioase legal înființate în România sau al unei organizații umanitare;“

26. Articolul 49 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 49

Viza de lungă ședere pentru străini căsătoriți cu cetățeni români

Viza se poate acorda străinilor căsătoriți cu cetățeni români, cu condiția să nu existe una dintre situațiile de nepermiere a intrării prevăzute la art. 8, iar căsătoria să nu fie de conveniență, constatată în condițiile prevăzute la art. 64.“

27. La articolul 50, alineatul (1) și litera f) a alineatului (2) vor avea următorul cuprins:

„(1) Străinilor care au intrat în România în baza unei vize de lungă ședere, precum și celor care sunt exceptați de la obligativitatea obținerii vizei de lungă ședere li se poate prelunge dreptul de ședere temporară de către Autoritatea pentru străini sau de formațiunile sale teritoriale, în condițiile prevăzute în prezenta secțiune.

f) face dovada deținerii legale a spațiului de locuit;“

28. La articolul 50 alineatul (2), după litera f) se introduce litera f¹) cu următorul cuprins:

„f¹) prezintă dovada asigurării medicale pe toată perioada pentru care solicită prelungirea dreptului de ședere temporară;“

29. Articolul 52 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 52

Refuzul prelungirii dreptului de ședere temporară în România

(1) Dacă la data depunerii cererii nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile generale și condițiile speciale în funcție de scopul șederii, prevăzute în prezenta secțiune, străinului i se refuză prelungirea dreptului de ședere temporară.

(2) Decizia de refuz al prelungirii dreptului de ședere, precum și motivele care au stat la baza acesteia se comunică solicitantului prin dispoziția de părăsire a teritoriului României prevăzută la art. 80.“

30. La articolul 53 alineatul (1), litera f) se abrogă.

31. La articolul 54, litera c) se abrogă.

32. La articolul 55 alineatul (1), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) face dovada mijloacelor de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat, precum și a fondurilor necesare funcționării societății comerciale, în conformitate cu obiectul de activitate și planul de afaceri.“

33. La articolul 55 alineatul (2), litera c) se abrogă.

34. La articolul 55 alineatul (2) litera d), punctele (iv) și (v) vor avea următorul cuprins:

„(iv) documente din care să rezulte că investiția este concretizată în aport de capital sau transfer de tehnologie, în valoare de cel puțin 70.000 euro ori crearea a 15 locuri de muncă, în cazul acționarului, și 50.000 euro ori crearea a cel puțin 10 locuri de muncă, în cazul asociatului;

(v) documente care să ateste venituri personale în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, în cazul acționarului, și 500 euro lunar, în cazul asociatului, obținute din activitatea desfășurată pe teritoriul României.“

35. La articolul 55, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) În scopul dovedirii îndeplinirii condițiilor financiare prevăzute în prezentul articol, Ministerul Finanțelor Publice eliberează, la cererea străinilor, certificate cuprinzând mențiuni referitoare la: cifra de afaceri, investiții totale, contul de profit și pierdere, dividende calculate și plătite asociațiilor ori reinvestite conform datelor din situațiile financiare.“

36. La articolul 56, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„(1) Străinilor intrați în România în scopul angajării în muncă li se prelungește dreptul de ședere temporară, dacă:

a) prezintă permisul de muncă valabil, eliberat de Oficiul pentru Migrația Forței de Muncă;

b) prezintă contractul individual de muncă vizat de inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază își are sediul angajatorul;

c) salariul înscris în contractul individual de muncă este cel puțin la nivelul salariului mediu pe economie.

(2) Dreptul de ședere temporară se prelungește pentru o perioadă cu cel mult 30 de zile mai mare decât cea pentru care s-a acordat permisul de muncă.“

37. La articolul 56, după alineatul (3) se introduce alineatul (4) cu următorul cuprins:

„(4) Străinilor care pot fi încadrați în muncă la persoane fizice sau juridice din România, fără permis de muncă, în condițiile legii, li se poate prelungi dreptul de ședere, fără îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (1) lit. a).“

38. La articolul 58, după alineatul (1) se introduce alineatul (1¹) cu următorul cuprins:

„(1¹) Străinului cu un ascendent care a avut sau are cetățenia română i se poate prelungi dreptul de ședere temporară pentru studii, fără îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (1) lit. c).“

39. La articolul 63 alineatul (1), litera a) va avea următorul cuprins:

„a) prezintă documente traduse și legalizate din care să rezulte existența căsătoriei sau a legăturii de rudenie;“

40. La articolul 67, după alineatul (1) se introduc alineatele (2) și (3) cu următorul cuprins:

„(2) Străinii care solicită prelungirea dreptului de ședere pentru activități umanitare nu trebuie să facă dovada mijloacelor de întreținere.

(3) Străinii care solicită prelungirea dreptului de ședere pentru activități religioase trebuie să facă dovada deținerii mijloacelor de întreținere, cel puțin la nivelul salariului mediu lunar pe economie.“

41. La articolul 68, alineatele (3) și (4) vor avea următorul cuprins:

„(3) La solicitarea prelungirii dreptului de ședere temporară, străinii prevăzuți la alin. (1) lit. b) și c) trebuie să facă dovada mijloacelor de întreținere, cel puțin la nivelul salariului mediu lunar pe economie.

(4) Străinii prevăzuți la alin. (1) lit. a) și d) sunt exceptați de la obligația prezentării dovezii mijloacelor de întreținere.“

42. La articolul 71 alineatul (1), partea introductivă a literei b) și litera c) vor avea următorul cuprins:

„b) fac dovada faptului că dețin mijloace de întreținere:

.....
c) fac dovada deținerii legale a spațiului de locuit;“

43. La articolul 71, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Străinilor de origine română sau născuți în România, străinilor care au împlinit vârsta de 60 de ani, precum și celor a căror ședere este în interesul statului român li se poate aproba stabilirea domiciliului fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1).“

44. La articolul 85, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Ordonanța de declarare ca indezirabil poate fi atacată de străinul împotriva căruia a fost dispusă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Instanța se pronunță în termen de 3 zile de la data primirii cererii. Hotărârea este definitivă și irevocabilă.“

45. La articolul 93, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) Prolungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) și (4), care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile, se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Autorității pentru străini.“

46. La articolul 93, după alineatul (6) se introduce alineatul (6¹), iar alineatul (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6¹) În situația în care, ulterior luării în custodie publică a unui străin, se constată existența unuia dintre cazurile prevăzute la art. 89 alin. (1) sau acesta a formulat o cerere pentru acordarea unei forme de protecție, măsura luării în custodie publică încetează de drept, cu excepția situației în care, pentru rațiuni de siguranță națională sau ordine publică, se impune îndepărtarea acestuia de pe teritoriul României.

(7) Străinii împotriva cărora s-a dispus măsura returnării pot depune, în termen de 5 zile, plângere împotriva măsurii luării în custodie publică, dispusă de procuror în condițiile prevăzute la alin. (2), la Curtea de Apel București, care este obligată să o rezolve în termen de 3 zile de la data primirii. Introducerea plângerii nu suspendă executarea măsurii luării în custodie publică. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.“

47. La articolul 93, după alineatul (8) se introduce alineatul (9) cu următorul cuprins:

„(9) În cazul prevăzut la alin. (3), dacă instanța care a pronunțat hotărârea penală nu a dispus luarea în custodie publică, Autoritatea pentru străini poate solicita Curții de Apel București luarea în custodie publică a străinului care urmează a fi expulzat. Instanța soluționează cererea în termen de 3 zile de la data primirii acesteia. Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.“

48. La articolul 101, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Măsura interzicerii intrării în România prevăzută la alin. (1) se dispune și împotriva persoanelor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b)—d).“

49. La articolul 105, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Valabilitatea permisului de ședere temporară este limitată la perioada pentru care s-a acordat sau, după caz, s-a prelungit dreptul de ședere temporară în România.“

50. Articolul 124 va avea următorul cuprins:**„ARTICOLUL 124****Contravenții**

Sunt considerate contravenții următoarele fapte:

1. nerespectarea de către transportator a interdicțiilor prevăzute la art. 7 alin. (1);

2. nerespectarea obligației străinului de a părăsi teritoriul României după data la care încetează dreptul de ședere în România prevăzut la art. 11 alin. (1);

3. neîndeplinirea obligației străinului de anunțare a șederii sale la organul de poliție competent teritorial, în termenul de 10 zile prevăzut la art. 12 alin. (1);

4. nedeclararea informațiilor prevăzute la art. 13 alin. (1) și (2), în termenele prevăzute la art. 13 alin. (3);

5. permiterea ieșirii din țară a străinilor care se află în una dintre situațiile de nepermitere a ieșirii prevăzute la art. 15 alin. (1);

6. nerespectarea termenului de depunere a cererii de prelungire a dreptului de ședere temporară, prevăzut la art. 51 alin. (1);

7. nerespectarea de către angajator a obligației de comunicare a situației nominale, prevăzută la art. 57 alin. (2);

8. neprezentarea străinului la formațiunea teritorială a Autorității pentru străini în termenul de 30 de zile prevăzut la art. 73 alin. (4);

9. nerespectarea obligației ce revine străinului cu privire la permisul de ședere, prevăzută la art. 104 alin. (2);

10. nerespectarea termenului pentru depunerea cererii de reînnoire a permisului de ședere, prevăzut la art. 106 alin. (2);

11. nerespectarea termenului de declarare a furtului, pierderii, deteriorării sau distrugerii permisului de ședere, prevăzut la art. 108 alin. (1);

12. nerespectarea termenului de declarare a furtului, pierderii, deteriorării sau distrugerii pașaportului pentru persoana fără cetățenie, prevăzut la art. 116 alin. (1);

13. reținerea documentului de trecere a frontierei de stat al unui străin sau a permisului de ședere de către persoane neautorizate;

14. facilitarea, sub orice formă, a șederii ilegale a străinilor pe teritoriul României.“

51. Articolul 125 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 125

Sanțiuni

Contravențiile prevăzute la art. 124 se sancționează după cum urmează:

a) cu amendă de la 1.000.000 lei la 5.000.000 lei cele prevăzute la pct. 3, 4, 6, 8, 9, 10, 11 și 12;

b) cu amendă de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei cele prevăzute la pct. 5;

c) cu amendă de la 20.000.000 lei la 30.000.000 lei cele prevăzute la pct. 7, 13 și 14;

d) cu amendă de la 50.000.000 lei la 150.000.000 lei cea prevăzută la pct. 1;

e) în cazul contravenției prevăzute la pct. 2, amenda se aplică după cum urmează:

(i) de la 4.000.000 lei la 7.000.000 lei, în cazul unei șederi de până la 30 de zile după încetarea dreptului de ședere;

(ii) de la 6.000.000 lei la 10.000.000 lei, în cazul unei șederi de până la 60 de zile după încetarea dreptului de ședere;

(iii) de la 8.000.000 lei la 12.000.000 lei, în cazul unei șederi de peste 60 de zile după încetarea dreptului de ședere.“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 26 iunie 2003, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
VIOREL HREBENCIUC

București, 11 iulie 2003.
Nr. 357.

52. La articolul 131, după alineatul (2) se introduc alineatele (2¹) și (2²) cu următorul cuprins:

„(2¹) Personalul Autorității pentru străini este constituit din polițiști, funcționari publici și personal contractual.

(2²) În exercitarea atribuțiilor de serviciu, polițiștii din cadrul Autorității pentru străini sunt abilitați:

a) să efectueze acte premergătoare în vederea strângerii datelor necesare pentru începerea urmăririi penale, atunci când constată săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu regimul străinilor;

b) să depisteze și să conducă la sediul formațiunilor teritoriale pe străinii care încalcă dispozițiile legale privind regimul străinilor în România sau pe cei a căror identitate nu poate fi stabilită, să verifice și să ia măsurile legale în cel mult 24 de ore de la depistare;

c) să organizeze și să efectueze, în condițiile legii, controale în mediile și locurile frecventate de străini, în instituțiile publice sau particulare, precum și în incinta agenților economici, indiferent de proprietar sau deținător, atunci când există date sau indicii cu privire la existența în aceste locuri sau medii a unor străini care nu respectă prevederile legale privind regimul străinilor în România;

d) să folosească gratuit mijloacele de transport în comun și mijloacele de transport feroviare, în timpul serviciului, pentru executarea unor misiuni care nu pot fi îndeplinite altfel.“

53. La articolul 134, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Guvernul poate stabili, prin hotărâre, exceptarea străinilor, cetățeni ai unor state pentru care nu există obligativitatea obținerii vizei de intrare în România, de la îndeplinirea condiției prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. c), precum și a unor condiții de prelungire a dreptului de ședere prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.“

Art. II. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă dispozițiile art. 16 alin. (2)—(4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

Art. III. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 27 decembrie 2002, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002
privind regimul străinilor în România**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 10 iulie 2003.
Nr. 500.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 233
din 5 iunie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)
din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru,
cu modificările și completările ulterioare**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Sorin Gornoviceanu în Dosarul nr. 14.746/2001 al Judecătoriei Constanța și Augustin Baciuc în Dosarul nr. 7.089/2002 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde Lavinia Svanovici, prin avocat Daniela Cealera. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 11C/2003 și 84C/2003 au un conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Avocatul părții prezente arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 84C/2003 la Dosarul nr. 11C/2003, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Avocatul solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 127 din 27 martie 2003, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 13/2001, în măsura în care se referă și la taxele judiciare de timbru stabilite de instanțele judecătorești, arată că norma cuprinsă în art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 este o normă de trimitere, astfel că, pentru identitate de rațiune, pune concluzii de admitere a excepției ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 14 octombrie 2002 și din 11 februarie 2003, pronunțate în dosarele nr. 14.746/2001 și 7.089/2002, **Judecătoria Constanța și, respectiv, Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Sorin Gornoviceanu și Augustin Baciu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate aduc atingere prevederilor constituționale ale art. 125 și 128, precum și principiului separației puterilor în stat, deoarece se creează posibilitatea ca hotărârea instanței, prin care s-a stabilit taxa de timbru, să fie cenzurată de un organ administrativ, subordonat puterii executive.

Judecătoria Constanța consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât competența soluționării unei contestații privind taxa judiciară de timbru, după ce a fost supusă controlului de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor, revine instanței de judecată, situație ce se deduce din însăși cauza aflată pe rolul său.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, iar în conformitate cu art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, a fost solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la obiectul excepției, precizează că împotriva modului de stabilire a taxelor judiciare de timbru se pot formula contestații care se soluționează conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 506/2001. Prin această procedură jurisdicțională nu se încalcă însă dispozițiile constituționale ale art. 123 alin. (2) și ale art. 125 alin. (1) și nici principiul constituțional al separației puterilor în stat, deoarece decizia organului administrativ poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești. Apreciază că introducerea contestației mai întâi la organele fiscale dă posibilitatea ca acestea să examineze în mod operativ taxa contestată și,

când este cazul, să dispună corectarea ei. Este vorba de o procedură obligatorie, fără îndeplinirea căreia, când este cazul, nu se poate trece la sesizarea instanței judecătorești, astfel cum stabilesc, ca regulă de principiu, dispozițiile art. 109 alin. 2 din Codul de procedură civilă, precum și cele ale art. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că normele legale criticate fac trimitere la reguli de procedură administrativ-jurisdicțională, prealabilă contenciosului administrativ, fără a constitui o imixtiune în sfera atribuțiilor judecătorești, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată este de competența legiuitorului. De altfel, prin Decizia Plenului nr. 1/1994, Curtea Constituțională a statuat că instituirea unor proceduri administrativ-jurisdicționale nu contravine dispozițiilor constituționale atât timp cât decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața instanței judecătorești. Referitor la critica privind încălcarea principiului independenței justiției, Avocatul Poporului arată că art. 123 alin. (2) din Constituție nu are incidență în cauză, deoarece dispozițiile legale criticate nu se referă la independența judecătorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, dispoziții care au următorul conținut: „*Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru se poate face contestație potrivit dispozițiilor aplicabile în materie fiscală.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin dispozițiile legale criticate se încalcă principiul separației puterilor în stat, precum și următoarele prevederi constituționale:

— Art. 123 alin. (2): „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”;

— Art. 125 alin. (1): „*Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.*”;

— Art. 128: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, potrivit art. 1 alin. (3) din Constituție, România este un stat de drept, iar acest principiu implică separarea puterilor — legislativă, executivă și judecătorească.

În ceea ce privește puterea judecătorească, Legea fundamentală prevede în art. 125 alin. (1) că justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. De asemenea, prin alin. (3) al aceluiași articol se prevede că procedura de judecată, care cuprinde și căile de atac la care se referă art. 128, este stabilită de lege.

Având în vedere exigențele acestor principii constituționale și luând în considerare faptul că taxele judiciare de timbru se stabilesc de către instanțele judecătorești prin încheieri pronunțate în cadrul procesului, fiind supuse căilor de atac prevăzute de lege, Curtea Constituțională constată că nu se poate admite, fără riscul încălcării principiilor și normelor constituționale, ca modul de stabilire a taxei judiciare de timbru să fie cenzurat pe calea procedurii administrative prevăzute de art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997, cu trimitere la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001 privind soluționarea contestațiilor împotriva măsurilor dispuse prin actele de control sau de impunere întocmite de organele Ministerului Finanțelor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 6 februarie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 16 octombrie 2001.

În ordinea principiilor menționate este irelevantă împrejurarea că, potrivit art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, deciziile organelor de jurisdicție

administrativă prevăzute în acest act normativ „*pot fi atacate, potrivit legii, la instanța judecătorească*”, deoarece **exercitarea acestei căi de atac poate avea ca efect înlăturarea unei erori comise de organul de jurisdicție administrativă în soluția dată contestației împotriva modului de stabilire de către instanța de judecată a taxei judiciare de timbru, dar nu este de natură să desființeze însăși imixtiunea autorității administrative în sfera justiției.** De altfel, în toate cazurile în care nu s-ar exercita calea de atac menționată, împotriva deciziilor prin care organele de jurisdicție administrativă prevăzute de ordonanță — direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat sau, după caz, Ministerul Finanțelor Publice — au modificat taxele judiciare de timbru stabilite de instanțele judecătorești, încheierile prin care instanțele au stabilit taxele judiciare de timbru ar rămâne fără efect.

În sensul considerentelor de mai sus, se reține împrejurarea că, prin Decizia nr. 127 din 27 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 18 aprilie 2003, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, în conformitate cu care se soluționau, potrivit dispozițiilor ordonanței, „*și contestațiile împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru*”. În motivarea deciziei, Curtea a reținut că dispoziția legală menționată contravine prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție și principiului separației puterilor în stat.

Curtea observă că rațiunile care au motivat decizia menționată, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2001, subzistă și în cazul dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și 25 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Sorin Gornoviceanu în Dosarul nr. 14.746/2001 al Judecătoriei Constanța și Augustin Baci în Dosarul nr. 7.089/2002 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ, și constată că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care se referă și la taxele judiciare de timbru stabilite de instanțele judecătorești.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 240

din 5 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42
din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată, excepție ridicată de Elisei Constantin în Dosarul nr. 1.415/2003 al Tribunalului Mureș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Arată că statutul magistraților consultanți diferă în mod esențial de cel al celorlalte categorii de magistrați, ceea ce impune instituirea de către legiuitor a unui tratament juridic diferit, care nu contravine art. 16 din Constituție sau reglementărilor internaționale. În considerația deosebirilor privitoare la condițiile de numire, durată și încetare a funcției și la atribuțiile acestora, legiuitorul a înțeles să creeze o categorie aparte de magistrați, cu atribuții substanțial diferite față de cele ale judecătorilor, procurorilor și magistraților-asistenți, atribuții cărora le corespund, în mod firesc, drepturi cu conținut diferit, fără ca prin aceasta să se instituie vreo discriminare, în sensul Constituției sau al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 martie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 1.415/2003, **Tribunalul Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată**, excepție ridicată de Elisei Constantin prin cererea de chemare în judecată a Tribunalului Mureș.

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și al art. 38 alin. (1) din Constituție, întrucât îi „afectează grav statutul profesional”, discriminează pe magistrații consultanți în raport cu ceilalți magistrați „prin excluderea de la beneficiul calității de magistrat” și le „îngrădesc nejustificat dreptul la muncă

în calitate de magistrat și libertatea de alegere a profesiei de magistrat”.

Tribunalul Mureș apreciază că excepția ridicată este întemeiată, iar dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, discriminează pe magistrații consultanți în raport cu ceilalți magistrați și le îngrădesc dreptul la muncă, precum și libertatea de alegere a profesiei de magistrat.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că „problema ridicată nu este una de neconstituționalitate, ci de opțiune a legiuitorului care are posibilitatea de a stabili ce persoane sunt considerate magistrați”. Magistrații consultanți au un statut diferit și se află într-o situație diferită față de magistrați, atât sub aspectul atribuțiilor și competențelor lor, cât și în ceea ce privește condițiile de numire și de eliberare. Între prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție și dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, nu există nici o legătură.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, nu instituie nici o discriminare. După cum a statuat în mod constant și Curtea Constituțională, principiul egalității nu înseamnă uniformitate și nu este lezat atunci când legiuitorul stabilește un tratament juridic diferit în situații diferite. Aceste dispoziții „sunt în deplină concordanță cu normele constituționale, potrivit cărora justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”. Activitatea de judecată se înfăptuiește exclusiv de membrii instanțelor judecătorești, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art. 123 alin. (2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 322/2001, a stabilit că magistrații consultanți îndeplinesc doar o activitate de asistență la soluționarea de către judecător a cauzelor privind conflictele și litigiile de muncă, cu vot consultativ, iar nu o activitate de judecată, rezervată exclusiv judecătorilor. Nu sunt încălcate nici prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, întrucât „alegerea locului de muncă înseamnă opțiunea persoanei pentru un anumit loc de muncă sau pentru o anumită funcție, pentru care are nivelul corespunzător de pregătire profesională și care este disponibilă”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997, cu modificările ulterioare, dispoziții potrivit cărora *„Au calitatea de magistrat și fac parte din corpul magistraților judecătorești de la toate instanțele judecătorești, procurorii din cadrul parchetelor de pe lângă acestea, precum și magistrații-asistenți ai Curții Supreme de Justiție“*.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate contravin următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

— Art. 38 alin. (1): *„Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.“*

Examinând excepția de neconstituționalitate și conținutul dispozițiilor legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale, Curtea reține următoarele:

Art. 42 din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată, enumeră categoriile profesionale care au calitatea de magistrat și fac parte din corpul magistraților: judecătorii de la toate instanțele judecătorești, procurorii din cadrul parchetelor de pe lângă acestea, precum și magistrații-asistenți ai Curții Supreme de Justiție. De asemenea, potrivit art. 2 alin. (8) din Legea nr. 124/2000 privind structura personalului Curții Constituționale, magistrații-asistenți de la această instituție *„fac parte din Corpul magistraților, în sensul prevăzut prin titlul IV din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare“*.

Pe de altă parte, legislația actuală recunoaște o parte dintre drepturile acordate magistraților anumitor categorii de persoane care sunt asimilate cu aceștia. Spre exemplu, potrivit art. 43 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, republicată, modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999, personalul de specialitate juridică din Ministerul Justiției și Institutul Național al Magistraturii este asimilat magistraților. De asemenea, fac parte din categoria persoanelor asimilate, în unele privințe, cu magistrații, recunoscându-li-se, în consecință, anumite drepturi ale acestora, și consilierii juridici din Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, personalul de specialitate juridică din Centrul de Pregătire

și Perfecționare a Grefierilor și a Celuilalt Personal Auxiliar de Specialitate, specialiștii de înaltă calificare din cadrul Parchetului Național Anticorupție, precum și personalul de specialitate al Institutului Național de Criminologie.

Un statut similar cu cel al judecătorilor ce compun instanțele judecătorești au și magistrații Curții de Conturi. În jurisprudența sa constantă, Curtea Constituțională a reținut că magistrații Curții de Conturi, care exercită activitatea jurisdicțională a acesteia, nu sunt judecători, în sensul constituțional al termenului, activitatea lor fiind una administrativ-jurisdicțională, iar nu o activitate de judecată (a se vedea deciziile nr. 64/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 12 iulie 1994, și nr. 147/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 15 iulie 2002).

În considerarea condițiilor specifice de numire, funcționare și eliberare din funcție și mai ales a atribuțiilor profund diferite pe care le au toate aceste categorii de persoane, legiuitorul a stabilit drepturi diferite de care beneficiază acestea, drepturi care sunt indisolubil legate de rolul, răspunderea, complexitatea și de privațiunile inerente fiecărei funcții în parte, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere principiului egalității persoanelor în fața legii și a autorităților publice, garantat de art. 16 din Constituție și de reglementările internaționale.

În ceea ce privește funcția de magistrat consultant, aceasta a fost creată în urma modificării și completării Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2002. Prin această reglementare conceptul de asistent judiciar a fost înlocuit cu cel de magistrat consultant, atribuindu-se denumirea de magistrat acestei funcții, în considerarea faptului că titularul său face parte din completul de judecată care soluționează, în primă instanță, conflictele de muncă. Alăturând cuvântului magistrat atributul de „consultant“, legiuitorul a evidențiat de la început statutul diferit al acestei categorii față de ceilalți magistrați.

Astfel, condițiile de numire a magistraților consultanți sunt diferite de condițiile generale de acces în magistratură. Art. 69¹ alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2002, prevede că *„Magistrații consultanți sunt numiți pe o perioadă de 4 ani de ministrul justiției, la propunerea Consiliului Economic și Social, dintre persoanele care au studii juridice superioare, o vechime în specialitate de cel puțin 2 ani și îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 46 alin. 1 lit. a)–e) și alin. 2“*. Potrivit art. 1 din Legea nr. 109/1997 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 7 iulie 1997, modificat prin Legea nr. 58/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 21 martie 2003, *„Consiliul Economic și Social este instituție publică de interes național, tripartită, autonomă, constituită în scopul realizării dialogului social la nivel național dintre patronat, sindicate și Guvern și a climatului de stabilitate și pace socială“*, reprezentând, așadar, un segment bine

determinat al vieții politice și sociale, iar nu interesele generale ale societății.

Eliberarea din funcție a magistraților consultanți este, de asemenea, supusă unor condiții diferite față de cele care se aplică celorlalte categorii de magistrați. Art. 69⁵ alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2002, prevede că „Magistrații consultanți pot fi eliberați din funcție de ministrul justiției, în condițiile art. 92, care se aplică în mod corespunzător. De asemenea, ei pot fi eliberați din funcție ca urmare a reducerii numărului de posturi de magistrați consultanți, în raport cu volumul de activitate”, în vreme ce alte categorii de magistrați se bucură de inamovibilitate.

În cazul aplicării sancțiunilor disciplinare, magistrații consultanți beneficiază de calea de atac a contestației împotriva acestor sancțiuni, îndreptată la secția de contencios administrativ a curții de apel în circumscripția căreia funcționează cel sancționat [art. 69³ alin. 2 din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările ulterioare], în mod similar cu funcționarii publici (art. 74 din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 8 decembrie 1999). Spre deosebire de aceste două categorii, magistraților enumerați la art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, li se aplică, în materie disciplinară, prevederile art. 124–129 din Legea nr. 92/1992, republicată.

În plus, art. III alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2002 stabilește caracterul temporar al dispozițiilor privitoare la magistrații consultanți, prevăzând că „Magistrații consultanți vor funcționa potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență până la instituirea tribunalelor muncii, în condițiile legii”.

De asemenea, potrivit art. 69² alin. 4 din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările ulterioare, și ca o măsură de protecție instituită în favoarea magistraților consultanți, caracterul temporar al acestei funcții este însoțit de suspendarea contractelor de muncă sau, după caz, a raporturilor de muncă și de rezervarea posturilor ocupate anterior numirii ca magistrat consultant, pe perioada în care persoanele vizate își desfășoară activitatea în această calitate. Cu totul alta este situația celorlalte categorii de

magistrați (judecători, procurori sau magistrați-asistenți), pentru care art. 111 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, republicată, prevede că „Funcția de magistrat este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior”. Prin urmare, magistraților consultanți li se oferă beneficiul legal al rezervării postului ocupat anterior, prin suspendarea contractului de muncă, spre deosebire de magistrații enumerați la art. 42 din Legea nr. 92/1992, republicată, cărora le este interzis cumulul funcției de magistrat cu alte funcții publice sau private, tocmai pentru a avea garanția imparțialității și independenței acestora în raport cu alte instituții, organe sau persoane.

Așadar, dincolo de denumirea comună de „magistrat”, magistrații consultanți se află într-o situație esențial diferită față de alte categorii de magistrați, chiar și față de persoanele asimilate acestora, deoarece condițiile de numire și de încetare a funcției, durata acesteia și procedura sancționării disciplinare a magistraților consultanți diferă în mod esențial de cele aplicabile celorlalte categorii de magistrați, iar atribuțiile specifice acestei funcții nu sunt exercitate cu caracter de permanență, ci doar în cazurile când se judecă, în primă instanță, conflicte de muncă.

Curtea constată că situația diferită în care se află magistrații consultanți justifică, atât în sensul prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, cât și în sensul reglementărilor internaționale, instituirea unui tratament juridic diferențiat, drepturile care li se acordă ținând de opțiunea legiuitorului, fără obligativitatea recunoașterii tuturor drepturilor stabilite pentru magistrați.

Cu privire la susținerile conform cărora dispozițiile legale criticate îngrădesc dreptul la muncă, garantat de art. 38 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acestea sunt, de asemenea, neîntemeiate. Statutul fiecărei profesii, precum și drepturile și îndatoririle celor care o exercită se stabilesc în raport cu specificul profesiei respective. Profesia de magistrat consultant este diferită de cele exercitate de cei care fac parte din corpul magistraților, iar limitarea drepturilor magistraților consultanți, în comparație cu cele ale celorlalte categorii de magistrați, nu înseamnă lezarea libertății de alegere a locului de muncă și a profesiei.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 din Legea pentru organizarea judecătorească nr. 92/1992, republicată, excepție ridicată de Elisei Constantin în Dosarul nr. 1.415/2003 al Tribunalului Mureș. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,

Mădălina Ștefania Diaconu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII ȘI CULTELOR

ORDIN

privind instituirea procedurii de administrare specială la Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 692/2003 pentru aprobarea Strategiei de privatizare a Companiei Naționale a Imprimeriilor „Coresi” — S.A. și ale art. 11 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 742/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii și Cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 493 din 8 iulie 2003,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” — S.A.,

ministrul culturii și cultelor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială în perioada de privatizare la Compania Națională a Imprimeriilor „Coresi” — S.A., denumită în continuare *companie națională*, cu sediul în București, Piața Presei Libere nr. 1, sectorul 1, înmatriculată la Oficiul registrului comerțului sub nr. J40/2745/1999, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale în perioada privatizării administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat de ministrul culturii și cultelor.

(2) Conținutul mandatului prevăzut la alin. (1) va cuprinde, în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare, gestionare și supraveghere financiară a companiei naționale, cu accent pe:

- situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

- identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

- inventarierea datoriilor companiei naționale, precum și a plăților restante, în structura lor;

- inventarierea creanțelor pe care compania națională le are de recuperat;

- cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra companiei naționale;

- inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) notificarea tuturor creditorilor bugetari în sensul instituirii procedurii de administrare specială în perioada de

privatizare, în vederea neînceperii/suspendării de către aceștia a oricăror măsuri de executare silită împotriva companiei naționale;

c) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, și ale celorlalte ministere și instituții, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare necesare acordării facilităților prevăzute de Legea nr. 137/2002, cu modificările și completările ulterioare;

d) solicitarea furnizorilor de servicii pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

e) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — La data instituirii procedurii de administrare specială se instituie și procedura de supraveghere financiară a companiei naționale, în conformitate cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 208/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării.

Art. 4. — Procedura de administrare specială în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate, după metoda vânzării de active asupra acțiunilor în situația privatizării companiei naționale, după metoda majorării de capital social prin aport de capital privat, sau la data stabilită prin ordin al ministrului culturii și cultelor.

Ministrul culturii și cultelor,
Răzvan Theodorescu

București, 14 iulie 2003.

Nr. 2.745.

RECTIFICĂRI

În anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 736/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 7 iulie 2003, se face următoarea rectificare:

— în subordinea secretarului general și a secretarilor de stat, între Direcția investiții și administrativ și Direcția asistență medicală se va citi: „*Direcția de exploatare a tehnologiei informației*“.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
